

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell delectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Miquel Berga

Colors

La recent i magnífica exposició de Quim Corominas a Girona (50 anys d'art, Casa de Cultura) i les imminents d'Ansesa Gironella, donen visibilitat a alguns pintors gironins de la mateixa generació (hi hauríem d'afegir el malaguanyat Jaume Faixó) que ens deixen una extensa pràctica de la pintura com a exploració del color lluny de qualsevol altra contingència. En el cas de Corominas, el color s'expressa lluminós i festiu; en Ansesa Gironella i Faixó tot gira al voltant de jocs dialèctics entre el negre i el blanc. Tots tres treballen i es deixen guiar per l'instint i la sensibilitat en el terreny que estableix cada tela en particular i aspiren, per damunt de tot, que el quadre sigui intel·ligible per al mateix pintor. Són hereus del que hi ha implícit en el famós retrat que Matisse va fer de la seva dona i que va titular *La dona amb barret*. El retrat va ser rebut amb escàndol al Salon d'Automne el 1905, però en els colors cridaners i apassionats del barret hi havia una declaració de principis: el pintor s'havia deixat anar, s'havia immers en els colors i no en la materialitat d'un barret concret. Alguns amics de Matisse volien saber quina mena de barret portava la seva dona el dia que la va pintar. Com era el barret que li havia provocat aquella explosió de colors? Matisse, suposo que una mica exasperat, els va contestar: "Negre, òbviament!" D'alguna manera, aquest trio de pintors gironins que van fer eclòsió durant els setanta i vuitanta del segle passat són hereus de l'esperit (i de la broma) de Matisse. Em temo que si no són més celebrats a Catalunya és perquè han treballat al marge de la centralitat cultural barcelonina.

EDITORIAL

Els esperats fons europeus encara són lluny

■ Els estats més afectats per la crisi derivada de la Covid-19, entre els quals l'espanyol de manera evident, esperen amb candeletes l'arribada dels desitjats fons europeus anticrisi. Aquesta setmana la Unió Europea ha fet un pas endavant indispensable per posar en marxa el pla de recuperació en haver arribat a un acord de mínims amb Hongria i Polònia perquè aixequin el vet que el bloquejava. El club europeu està, doncs, a punt d'engegar la més gran operació de rescat econòmic que ha fet mai, amb un pla de 750.000 milions d'euros finançat amb deute comunitari. D'aquesta quantitat, 140.000 milions correspondrien a l'Estat espanyol. És, sens dubte, una

notícia positiva que obre una porta a l'esperança de cara al futur, però encara queden esculls a superar, incògnites a resoldre i un temps d'espera que serà més llarg del que administracions, empreses i ciutadans desitgen i necessiten. Així, per exemple, la Comissió només té previst transferir l'any vinent un 10% de les ajudes adjudicades a l'Estat.

Un dels esculls que queden és que el pla ha de ser ratificat als parlaments dels estats membres, amb la qual cosa s'obre un procés que podria durar uns tres mesos i que no està exempt de possibles sorpreses que el podrien endarrerir. Les previsions més optimistes apunten que la

Comissió Europea pugui emetre la primera fase del deute de l'estiu de l'any vinent i que les transferències arribin durant la segona meitat de l'any. I no es pot descartar que sorgeixin entrebancs, perquè el compromís que ha permès aixecar el vet dels governs de Budapest i Varsòvia és prim, interpretable i reversible. I, encara, des de l'òptica més propera, queda la incògnita de com es repartiran, quan arribin, aquests diners dins de l'Estat espanyol i, per tant, de quants aniran a projectes d'empreses catalanes. Cal exigir a Pedro Sánchez, que s'ha arroglat la competència exclusiva i directa de la distribució dels fons, la màxima celeritat i transparència en els criteris de repartiment.

La foto

Nadal a l'ajuntament. A falta de pessebre a Sant Jaume, o potser no, un dels espectacles nadalencs de Barcelona és contemplar la façana de la casa consistorial. Amunt els ulls! ■ J.P.

La frase del dia

Donald Trump

PRESIDENT DELS ESTATS UNITS

“És una vergonya per als Estats Units que cap tribunal m'hagi donat la raó contra el frau electoral”

De set en set

A vui fa exactament cinquanta anys que tres-cents intel·lectuals catalans estaven tancats a l'abadia de Montserrat en un gran acte de protesta contra el franquisme que va fer la volta al món. Els personatges més representatius de la cultura catalana van decidir plantar-se arran del consell de guerra celebrat a Burgos que va condemnar a mort diversos militants d'ETA per haver defensat els drets nacionals del poble basc. Eren gent tan heterogènia que no tenien pràcticament res en comú més enllà de les seves conviccions democràtiques. Alguns ja ens han deixat i d'altres ja són avis; els nostres avis. Artistes com Tàpies, Brossa i Miró, escriptors com Montserrat Roig,

El manifest 'boomerang' de Montserrat

Marina Llansana Rosich

Terenci Moix, Rosa Regàs, Jaume Cabré i Feliu Formosa, cantants com Serrat, Pi de la Serra i Raimon, gent del cinema com Pere Portabella, Núria Espert i Mario Gas i tants d'altres van fer un gran acte de transversalitat ideològica per demanar l'amnistia i el dret a l'autodeterminació. I, de fet, el seu clam va contribuir a forçar el règim a commutar les penes de mort. El Manifest de Montserrat, cinquanta anys després, torna com un boomerang. És desesperant comprovar fins a quin punt segueix vigent: seguim reclamant poder votar, seguim demanant llibertats democràtiques i exigint l'amnistia com a punt de partida per negociar una solució política. Hem avançat

en una cosa: no ens cal reclamar la supressió de la pena de mort. Però, per la resta, rellegir el manifest escrit fa mig segle provoca un gran desassossec i ens obliga a preguntar-nos de què han servit tants anys de democràcia si a l'Estat hi segueix havent repressió, presos polítics, exiliats i la prohibició d'exercir drets fonamentals. Si el PSOE no vol perllongar el conflicte mig segle més, més li val no respondre al clam transversal d'amnistia amb un "no té cabuda a la Constitució". I, a nosaltres, més ens val aprendre dels nostres avis activistes i recuperar la transversalitat que va permetre, fa mig segle, fer un pas endavant a la història de la democràcia.